

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **N. K.**
státní příslušnost: Gruzie
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2026, č. j. X, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Věc se týká zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
- Žalobce je státním příslušníkem Gruzie. Do ČR přicestoval v roce 2020, přiletěl letadlem do Prahy se svým platným biometrickým pasem. Dne 25. 1. 2024 žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Jeho žádost byla však rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 2. 2024, které nabylo právní moci dne 20. 2. 2024, zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 3. 2024, č. j. 33 Az 8/2024-14 odmítl pro nesplnění podmínek řízení.
- Dne 12. 11. 2025 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a v záhlaví označeným rozhodnutím řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Přestože žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany opakovaně, bylo na žalovaném, aby žalobce vyzval k vyličení podstatných skutečností a zjištění, které jej vedly k opakovanému podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce nedostal možnost uvést veškeré nové skutečnosti, které byly důvodem pro opakované podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, čímž porušil § 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný zcela pominul subjektivní aspekt osoby žalobce. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, čímž došlo k porušení základních procesních práv žalobce. Žalovaný rovněž rezignoval na základní zásady správního práva a nezhodnotil veškeré okolnosti, které žalobce v řízení sdělil. Žalobce po celou dobu neměl možnost hovořit svým rodným jazykem, tj. nebyl mu zajištěn tlumočník z a do jazyka gruzínského. Žalobci bylo vždy tlumočeno pouze rusky, i když žalobce výslovně žádal o tlumočníka do jazyka gruzínského. Pro žalobce je rovněž zcela nepochopitelné, že s ním žalovaný neprovedl pohovor a bez jakéhokoliv meritorního přezkoumání věci vystavuje žalobce riziku okmažitého návratu domů.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které označil za řádně odůvodněné a skutkový stav za dostatečně zjištěný. V případě žalobcovy první žádosti o mezinárodní ochranu měl žalobce během pohovoru tlumočnicki gruzínského jazyka a jako důvod uvedl obavy z vyhrožování kvůli jeho politické aktivitě. V současné žádosti v prohlášení o jazyce uvedl jazyk ruský a gruzínský a jako důvod své žádosti popsal stejné skutečnosti. Potvrdil to i na výslovný dotaz, zda tyto skutečnosti uváděl v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti. Žalovaný dále popsal průběh řízení s ohledem na žalobcova tvrzení o špatném tlumočení a zdůraznil, že dne 2. 12. 2025 žalobce sám požádal o pohovor za účasti ruského tlumočníka. Dále shrnul judikaturu k posuzování opakovaných žádostí a zdůraznil, že u opakované žádosti neměl povinnost provádět s žalobcem pohovor. Bylo zjištěno, že žalobce neprokázal posun v azylově relevantním významu jím uváděných důvodů a situace v zemi původu se nezměnila tak, aby toto vedlo k meritornímu rozhodnutí. Dále zdůraznil, že žalobce dne 2. 12. 2025 uvedl, že přemýšlí o dobrovolném návratu, žalovanému se tak podání opakované žádosti jeví jako čistě účelové s prostou snahou zmařit hrozící vyhoštění.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud o věci bez jednání.
7. Předně soud považuje za nutné vyjádřit se ke kvalitě podané žaloby. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s., mezi nimiž je pod písmenem d) tohoto ustanovení uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné, přičemž judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) již bylo mnohokrát jasně vymezeno, že pouhé vyličení typových nezákonností či pouhý odkaz na údajně porušená zákonná ustanovení nelze za řádný žalobní bod považovat (např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Z tohoto důvodu soud

nepovažoval za žalobní bod úvodní proklamaci žalobce, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, kterou nijak nekonkretizoval.

8. Ve vztahu ke zbytku žaloby je pak třeba s odkazem na závěr rozšířeného senátu NSS uvedený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS konstatovat, že žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován. Celá žaloba je přitom koncipována velmi obecně a žalobce nikterak konkrétně nereaguje na závěry žalovaného. Jediná konkrétní námitka směřuje na otázku tlumočení v průběhu řízení před žalovaným. Míra podrobnosti vypořádání krajským soudem tak bude odpovídat míře (ne)konkrétnosti žalobních námitek (viz rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, bod 48, či ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021 51, bod 37).
9. Rozsah přezkumné činnosti soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřípustné opakované žádosti je značně omezený. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, NSS zdůraznil, že *„[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany označil za důvod podání žádosti obavu z vyhrožování kvůli jeho politické aktivitě. Konkrétně že pracoval ve strukturách strany Nacionalna partia s člověkem, který později šel pracovat na policii. Dle žalobce má poznatky o jeho činnosti ve straně a myslí si, že je pro něho svým způsobem nebezpečný. Dle jeho mínění, pokud by se vrátil do Gruzie, ten člověk by zařídil, aby byl minimálně uvězněn. V těchto okolnostech žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu, žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou, přičemž žalobce neuspěl ani při soudním přezkumu tohoto rozhodnutí.
11. K nové žádosti ze dne 12. 11. 2025 žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že pracoval ve strukturách Nacionalna partia s člověkem – T. K., který později šel pracovat na policii. Žalobce má dle něj poznatky o jeho činnosti ve straně a myslí si, že je pro něj svým způsobem nebezpečný. Než odcestoval do Evropy, tento člověk mu několikrát volal a vyhrožoval, že ho zabije. Žalobce výslovně potvrdil, že důvody pro podání jeho žádosti zůstaly stejné jako v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
12. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
13. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1. Podle odst. 2 téhož ustanovení je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*

14. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.*
15. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
16. V posuzované věci je nesporné, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 11. 2025 byla opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Z citovaných ustanovení pak vyplývá, že opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit, jen uvedl-li žadatel (nebo se jinak objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání dříve a které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. K otázce opakované žádosti o mezinárodní ochranu již existuje ustálená judikatura, podle níž je pro přípustnost opakovaných žádostí třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“ mající určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Smyslem je totiž na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (viz rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Věcné projednání opakované žádosti je podle rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“ (viz také usnesení NSS ze dne 31. 7. 2024, č. j. 1 Azs 123/2024-41, bod 6 a judikatura tam citovaná).
17. V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19, shrnul NSS, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat „*zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“.
18. Krajský soud posoudil žalobou napadené rozhodnutí optikou uvedených judikturních závěrů a dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto náležitosti obsahuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce uvedl stejné motivy žádosti, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. konkrétně obavu z vyhrožování kvůli jeho politické aktivitě ve straně Nacionalna partia. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu.

19. Žalovaný tak ve smyslu bodu 1) citovaného rozsudku rozšířeného senátu uvedl odůvodněný závěr o tom, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska zákona o azylu. Tento závěr považuje soud za zcela správný. Ostatně žalobce sám na dotaz žalovaného potvrdil, že důvody podání jeho opakované žádosti jsou stejné jako důvody, které již uváděl v případě jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. V podané žalobě pak žalobce tuto skutečnost a uvedený závěr žalovaného nikterak nerozporoval.
20. K výtce žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, soud především zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím procesním, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost žádosti, což znamená, že se žalovaný nezabýval a ani nemohl zabývat zkoumáním důvodů pro vlastní (ne)udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle §§ 12 - 14b zákona o azylu, ale toliko posouzením, zda je opakovaná žádost přípustná. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce žalovanému v rámci Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 9. 12. 2025 uvedl a popsal důvod pro podání opakované žádosti a sám potvrdil, že se jedná o stejný důvod jako v případě jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. K absenci provedení pohovoru s žalovaným pak krajský soud s odkazem na rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2017, č. j. 7 Azs 330/2017-35 uvádí, že za takové situace (podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany a o zjištěném stavu věci nebyly důvodné pochybnosti) nebylo povinností žalovaného provést s žalobcem pohovor. V postupu žalovaného proto soud žádné pochybení neshledal. Ostatně žalobce sice tvrdí, že nedostal možnost uvést všechny nové skutečnosti, které byly důvodem pro opakované podání žádosti o mezinárodní ochranu, avšak žádné takové nové skutečnosti v podané žalobě neuvádí a zejména pak netvrdí, jaká objektivní překážka mu v uvedení všech důvodů jeho žádosti bránila. Ze správního spisu totiž jednoznačně vyplývá, že žalobce možnost k uvedení všech rozhodných skutečností dostal. Pomine-li soud, že je měl uvést již v samotné žádosti, v rámci úkonu Poskytnutí údajů k žádosti byl na důvody podané žádosti dotazován. Bylo tedy povinností žalobce uvést všechny rozhodné skutečnosti. Jak již setrvale judikuje NSS (např. rozsudek ze dne 21. 12. 2023, č. j. 4 Azs 166/2023-19), povinnost tvrzení, a tedy i břemeno tvrzení, leží totiž vždy na žadateli o mezinárodní ochranu. To znamená, že *v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neuvede všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu* (srov. rozhodnutí NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86 a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76). Soud však vzhledem k výše uvedenému nepochybuje, že tak žalobce učinil a nyní vznesená námitka je toliko účelová.
21. Konečně je třeba pro úplnost uvést, že žalovaný se ve smyslu bodu 3) rozsudku rozšířeného senátu uvedeného výše v odst. 17 v napadeném rozhodnutí zabýval také tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl přitom, že v Gruzii nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce (tj. od února 2024), k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

22. K absenci tlumočnicka do jazyka gruzínského, pak soud uvádí, že ze správního spisu zjistil následující skutečnosti. Již v protokolu o podání vysvětlení sepsaném na Krajském ředitelství Policie hl. m. Prahy dne 9. 11. 2025 žalobce výslovně uvedl, že žádá tlumočnicka do ruského jazyka, uvedl, že přítomnému tlumočnickovi rozuměl, s protokolem souhlasil, tento podepsal. Následně dne 24. 11. 2025 se žalobce dostavil k provedení úkonu Poskytnutí údajů k řízení ve věci mezinárodní ochrany, kde sdělil, že ruskému jazyku nerozumí a řízení chce vést v jazyce gruzínském. Žalovaný z toho důvodu přesunul konání úkonu na jiný den s tím, že zajistí tlumočnicka gruzínského jazyka. Avšak dne 2. 12. 2025 žalobce požádal o pohovor s tím, že vše přehodnotil a je si jistý, že pohovor za přítomnosti ruského tlumočnicka zvládne. Nadto uvedl, že přemýšlí o dobrovolném návratu. Dne 9. 12. 2025 pak podepsal Prohlášení o jazyce, v rámci něhož požádal, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany s ním bylo vedeno v jazyce ruském nebo gruzínském. Úkon Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu s ním byl dne 9. 12. 2025 dle jeho žádosti veden za přítomnosti tlumočnicka do ruského jazyka, s protokolem souhlasil, na tlumočnicka si nestěžoval a protokol podepsal.
23. Z uvedeného tedy vyplývá, že tvrzení žalobce se nezakládají na pravdě, neboť veškeré úkony, které s žalobcem byly vedeny za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka, byly takto vedeny s jeho souhlasem, když sám svůj nesouhlas ze dne 24. 11. 2025 prakticky odvolal s tím, že ruskému jazyku rozumí, pohovor v ruském jazyku zvládne a sám výslovně požádal o jeho vedení za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka. Nyní vznesená námitka proto nemůže být důvodná.
24. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 24. dubna 2026

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně